

Krka, Mrežnica, Cetina a Zrmanja

24. srpna - 2. září 2007

Účast: Pavel a Helča s Kájou; průvodci Slávek a Věra; řidiči Standa a Václav; Horáčkovi, Vlašťovky, Kořata, celkem asi 28 vodáků

Pátek 24. srpna 2007 (Praha – Žužemberk): Další z řady zahraničních vodáckých podniků nás letos zavedl do čarokrásné jižní přírody Slovinska a Chorvatska. Sem jsme se chystali již o rok dříve, ale než jsme stačili učinit objednávku, byl zájezd vyprodán. Tentokrát jsme již nic neponechali náhodě a místa si zarezervovali s dostatečným časovým předstihem.

Start byl pro akce konané Vodáckým a turistickým centrem Honza typický. Sraz byl v pátek v pátek odpoledne v Butovicích, kde jsme naložili bagáž do autobusu. Zjistili jsme, že jako hlavní průvodce s námi jede Sláva Semorád, kterého jsme poznali již před devíti lety ve Francii. Řidiče Standu a Václava ani nikoho z dalších účastníků zájezdu jsme neznali.

Pak jsme již vyrazili na dlouhou celonoční cestu do Slovinska. V Brně jsme při zastávce u Tesca naložili druhou průvodkyni Věru s dalšími čtyřmi vodáky a pak pokračovali dál přes Mikulov, Vídeň a Graz do Slovinska.

Sobota 25. srpna 2007 (Krka; Žužemberk – neznámé místo; cca 15 až 16 km): Ráno jsme již v šest hodin dorazili na start naší dnešní plavby, již bylo malebné městečko Žužemberk s velkým hradem na přilehlém kopci. A to jsme před pár dny byli v Rožmberku! Čekala nás jízda po slovinské řece Krka.

Autobus zastavil na tábořišti nedaleko mostu přes Krku. Asi sto metrů proti proudu jsme měli možnost spatřit první krasové kaskádky, na nichž řeka v několika stupních sestupovala asi o dva metry níž.

Jelikož jsme měli vyplouvat až v deset hodin, měli jsme dostatek času v klidu posnídat na lavičkách podél řeky a pak se projít po Žužemberku. Také jsme si odskočili na toalety TOI-TOI a netušili, že tyto chemické hajzlíky nás budou pronásledovat téměř celou dovolenou - na odpočívadlech benzínek, v tábořištích i jinde. Na druhou stranu lepší bakelitová kadibudka než křoví.

Bylo hezké teplé počasí, ale stejně jako v Česku málo vody. Seznámili jsme se také s Jítkou, která pak dělala Helče háčka.

Konečně jsme vyrazili. Krka ale bohužel proudila jen zvolna, takže jsme museli pádlovat a pádlovat. Břehy řeky byly porostlé stromy a křovinami, o kus dále se zvedaly hory. Dno nebylo jílovité jako u nás, takže voda byla poměrně čistá a plná vodních travin, mechů a rostlin.

Asi za hodinu jsme dorazili k dalšímu většímu krasovému uskupení, kde řeka v několika asi půlmetrových stupíncích postupně sestoupila o několik metrů. Bohužel tím, že bylo málo vody, nešlo je většinou sjet v kánoích, a tak je jsme proto museli přetáhnout. Nebylo to ale zase až tak snadné, protože dno i samotné stěny bazénků zadržujících vodu byly velmi členité. Každou chvíli tak někdo prošlápl do hloubky nebo uklouzl. Celé nám to připomínalo korálové bariéry a útesy.

Na pravém břehu jsme asi na hodinu a půl zastavili a poobědvali na travnaté loučce ze zásob vezených v barelu.

Podél břehu zde voda spadala v jakémisi vodopádku, pod níž jsme se také báječně vykoukali. Řeka tady byla hodně studená, ale protože bylo krásné počasí, ani nám to nevadilo. Pak jsme pokračovali dál. Závěr plavby však již byl docela únavný. Krka téměř neproudila, po noční jízdě autobusem jsme byli také docela unavení, a tak jsme přivítali okamžik, kdy jsme v půl čtvrté skončili. Přes dřevěné molo jsme vytáhli kánoe k silnici, kde jsme je pak naložili na vlek, převlékli se a autobusem vyrazili na další pouť.

Cestou jsme ještě zastavili v supermarketu, kde jsme dokoupili potraviny, zejména pečivo a vínečko.

Další zdržení nás čekalo na hranicích, kde jsme vykysli skoro hodinu kvůli chybějící „bumázce“. Chorvatské zákony totiž nařizují mít u organizovaných zájezdů jakési povolení obsahující přesný seznam cestujících. Získat ho lze ale nejpozději měsíc dopředu, tedy v době, kdy cestovky nemohou vědět jejich přesný počet a jména.

Nakonec jsme tedy museli podepsat, že si každý vezeme svoji loď, kterou jsme si individuálně zapůjčili. Po letech, kdy jsme cestovali jen v civilizovaných státech Evropské unie, jsme si rozvzpomenuli na ponižující průjezdy přes hranice za socialismu.

Do dalšího tábořiště jsme tak přijeli až před osmou hodinou, kdy už se rychle stmívalo. Nejhorší bylo, že jsme si museli věci od autobusu, který zastavil u mostu přes Mrežnici na začátku kamenité cesty k tábořišti, donést. Slávek mluvil o nějakých 200 metrech, ale bylo to určitě dvakrát tolik. Cedíc mezi zuby nadávky jsme odtahali svoji těžkou a četnou bagáž, z níž asi tři čtvrti jsme vůbec nepotřebovali. Škoda, že nebyl čas si z tašek vybalit jen věci na přespání a večeři a snídani. Pak by to bylo v pohodě.

Za svitu baterek jsme si postavili stan na travnaté loučce a pak si spravili náladu guláškem s knedlíky a vychlazeným pivkem. Gulášek jsme si uvařili doma a zavařili ho do sklenic. Takto připravená jídla se nám osvědčila již v Itálii, neboť to velmi ušetřilo čas a měli jsme luxusní stravu. No a pivička ze zásob řidičů, to již je u Honzy, ale i jiných cestovek, lahodný servis.

Trochu jsme ještě poseděli před stanem, dopili pivka a před jedenáctou šli spát.

Teprve ráno za svitu slunce jsme zjistili, že tábořiště u Primišlje schované v hlubokém kaňonu Mrežnice je velice romantické. Rozprostírá se na rovné loučce s krásnou travičkou, lemováno je stromy, v jejichž stínu se dá posedět na lavičkách. Z levé strany ho obtéká Mrežnice, z pravé pak její umělé rameno, takže je vlastně situováno na jakémisi ostrůvku.

Neděle 26. srpna 2007 (Mrežnica; neznámé místo – soutok Mrežnice a Tounjčice; cca 20 km): Vstávali jsme poměrně brzy kolem sedmé hodiny. Nasnídali jsme se a částečně sbalili. Stan jsme nechali stát, aby proschnul. V poledne jsme sem totiž měli připlout na oběd. Ve čtvrt na deset jsme tedy vyrazili autobusem proti proudu.

Místo, kde jsme začínali, lze jen těžko nějak upřesnit, protože nejprve jsme autobusem sjeli po kamenité cestě kamsi k blízkosti řeky, a pak jsme ještě kánoe stáhli po prudkém svahu až k veliké krasové kaskádě. Voda zde byla dokonale čistá a průzračná až k hlubokému dnu.

Bylo nádherné horké počasí, takže jsme se bez váhání vrhli do vody, jež nás báječně osvěžila. Již zde jsme měli možnost sledovat neobvyklý, nám zcela neznámý charakter chorvatských krasových řek. Dno měly hluboké, ale v některých místech se vyskytovaly útvary, které dosahovaly blízko k hladině, pod níž vytvářely plošiny, na nichž se dalo pohodlně vystoupit či nastoupit do lodí.

Úsek, který jsme dopoledne sjížděli, jenž končil v tábořišti u Primišlje, byl naprosto top. V krátkých odstupech následovalo velké množství kaskád a i mezi nimi Mrežnica hezky tekla. Některé stupínky byly nízké jiné vysoké. Některé bylo možné splouvat ve dvou, jiné v jednom, některé jsme museli přetáhnout. A do toho četné koupání v chladně příjemné vodě či skákání do „bazénů“ pod vodními stupni. Prostě úža!

Těsně před dojezdem do tábořiště pod posledním vodopádkem zchladil Mrežnici jakýsi podzemní přítok, takže si své jméno pak opravdu zasloužila.

Smůlu měl Věřin brácha Radek, který se nejprve spolu s Markétou cvaknul a později, když odstrkával kajak s Věrou, tak si poranil malíček pravé ruky. Odpoledne si ho tak Věra musela vzít k sobě do Pálavy, zatímco Slávek jel s Markétou.

V tábořišti, kam jsme dojeli ve čtvrt na jednu, jsme nejprve sbalili krásně vyschlý stan a pak přešli o kousek dál k mostu. Zde jsme se u autobusu naobědvali, když jsme si pochutnali na roštěnkách s rýží zapitých úžasným vychlazeným pivíčkem.

Za skvělého horkého počasí jsme vypluli ve čtvrt na tři. S sebou jsme si vezli stany a v barelech spacáky a věci na spaní. Dnešní noc jsme totiž měli strávit ve volné přírodě, protože do místa, kam lze zajet autobusem, to bylo příliš daleko.

Mrežnica se trochu změnila. Nadále si sice zachovala charakter krasové řeky, ale její tok se rozšířil a zpomalil mezi četnými stupni vysokými od 20 centimetrů až po skoro tři metry. Dá se říci, že místy prakticky stála bez pohybu. To bylo dáno tím, že byla opravdu velmi hluboká. Ale i zde byly plošiny, na nichž se dalo vystoupit a pak se perfektně vykoupat.

Mnohé stupně byly hodně vysoké, takže jsme je různými způsoby museli přetáhnout. Někde šlo lodě nechat jen sklouznout, jinde se musely stahovat složitě. Menší stupně pak bylo možné ve dvou či jen v jednom sjet.

Oproti dopoledni, kdy Pavel dělal háčka Kájovi jsme se nyní prohodili. Kája převzal úlohu kormidelníka u Jitky a Helča háčkovala Pavlovi. S bagáží byla jejich plastová vydra již docela těžká, a tak se při splouvání jednoho z vyšších stupňů zapíchli špicí hluboko do vody. Nabrali přitom spoustu vody, takže se začali pomalu potápět. Zád' byla vyplněná montážní pěnou, zatímco před' zalitá vodou. „Jdeme ke dnu,“ blesklo jim hlavou, pak ale spatřili asi deset metrů před sebou mělčinu vytvořenou jedním z těch skalních útvarů stoupajících v různých místech z hlubin. Jakoby zde přistál nějaký meteorit. Několikrát pořádně zabrali a byli zachráněni před osudem Titanicu. Vyskočili ven a začali loď vylévat. Vody ale bylo tolik, že Helča k němému úžasu Horáčka, který nám s manželkou přispěchal na pomoc, použila k jejímu vylévání plastovou přepravku na jídlo.

Pak již jsme byli opatrnější. Pluli jsme dál, sledovali krásné četné druhy vodních rostlin, ale i želvy vyhřívající se na břehu. Voda byla opravdu úžasná - teplá a čist'oučká, no na koupání to nejlepší co může být.

Než jsme po šesté hodině připluli k dnešnímu cíli - místu kde se do Mrežnice vlévá Tounjčica - zdolali jsme ještě mnoho stupínků. V námi ve dvou dnech splutém úseku jich údajně bylo plných 42!

Dnes jsme přespávali na loučce ve volné přírodě. Krom velkého ohniště s lavicemi zde nebylo žádné vybavení, dokonce ani TOI-TOI!

Postavili jsme stany a k večeři si udělali Heinz ravioli. Poté jsme se přesunuli k ohništi, kde Sláva mezitím zažehl táboráček. Popíjeli jsme vínečko, povídalo se a zpívalo. Prim přitom hrála grupa Horáčků a především Kořata (skupinka postarších dam), jež bravurně pěly lidovky.

Slávek nás pak pobavil, když napůl odříkal a napůl vyzpíval: „Voda tu neteče. Díval jsem se na to vodní čerpallo a je rozbité. Ale víte odkud jinak bere vodu? Ej z Mrežnicé, ej z Mrežnicé. A víte co jsme pili včera z té studánky u Primišlje? Ej vodu z Mrežnicé, ej z Mrežnicé.“

Byl to velmi příjemný a veselý večer.

Pondělí 27. srpna 2007 (Mrežnica; soutok Mrežnice a Tounjčice – Generalski Stol; cca 15 km): Ráno jsme vstali a v pohodě se nasnídali. Stany jsme pak museli sbalit ještě mokré od rosy, protože ve skrytu údolí se k nim ranní slunko nedostalo. V půl desáté jsme vypluli. Mrežnica pokračovala dál a plavba byla hodně podobná včerejšímu odpoledni. Opět jsme

splouvali či přetahovali četné stupínky, mezi nimiž řeka téměř stála. Počasí bylo stále nádherné, takže jsme se i dnes osvěžovali koupáním. No ale čtyřicítka stupínek - jezíků - za dva dny spolu s nutností pádlovat na volejích i vedro nás docela unavila.

Odpočinuli jsme si během hodinové zastávky na oběd na travnatém plácku nedaleko Izviru Bučeka (pramenu Bůčku). Poobědvali jsme housky se salámem, sýrem a paštikou, Helča si pohotově uvařila kafičko na vařiči a také jsme se důkladně vykoupali.

Pak jsme pokračovali dál a kolem půl čtvrté zakončili zdolávání Mrežnice u mostu, asi to bylo u Generalski Stolu.

Těžké kánoe a bagáž jsme museli vynosit po strmém svahu k autobusu, což v tom vedru způsobilo, že z nás pot tekla proudem. Chlazený Gambáč poté chutnal přímo božsky!

Při další cestě autobusem jsme zastavili v jakémsi městečku, kde jsme vyměnili eura za kuny a dokoupili potraviny, vody, ovoce, zeleninu. Stejně jako v celém Chorvatsku zde bylo docela drahé a úroveň služeb ne zrovna nejlepší.

Poté jsme kolem sedmé hodiny dorazili do kempu Grabovac, ležícího nedaleko našeho zítřejšího cíle - Plitvických jezer.

Kemp byl velmi slušný, rozprostřený ve svahu. Bylo zde utábořena spousta německých karavanů, přesto zde bylo i dostatek místa pro nás. My si našli poklidné místo na vrcholku svahu, rychle postavili stan, který sice již za soumraku ale přesto poměrně rychle proschnul a pak si po dvou předchozích dnech provizorního spaní uspořádali bagáž. K večeři jsme si udělali zavařenou vepřovou s bramborovými knedlíky, zapili je Gambáčem a Kája colou a bylo dobře. Pak jsme ještě dali teplou spršku, která také byla báječná.

V trávě cvrlikaly cikády, noc byla teplá, my unavení a tak jsme se rádi zavrtali do spacáků...

Úterý 28. srpna 2007 (Plitvičky, Plitvická jezera): Na dnešek jsme měli naplánovaný odpočinkový den s návštěvou veličasnolepého národního parku Plitvická jezera.

Odjížděli jsme po snídani a sbalení a naložení bagáže v půl deváté. Za půl hodiny jsme byli v Plitvičkách, odkud jsme se po zaplacení vstupného vydali na čtyřhodinovou [prohlídku](#). Byla sice individuální, ale přesto jsme se navzájem neustále potkávali.

[Plitvická jezera](#) jsou natolik nádherná a jedinečná, že je ani nelze popsat. Nešlo si nevzpomenout na slavný Poklad na Stříbrném jezeře, kde však byl jen zlomeček toho, co jsme zde měli možnost spatřit. Terasovitě uspořádaných šestnáct rozlehlých jezer s nejprůzračnější blankytnou vodou, v níž se pokojně prohání tisíce a tisíce ryb, 140 vodopádů s největším 80 metrů vysokým Veliki Slapem, zřídla, vápencové masívy, travertinové kaskády, zdravé smíšené jedlobukové lesíky, nádherné rostliny, ptactvo i jiná zvíř.

Postupovali jsme po stezkách a dřevěných lávkách, které zde umožňují navštívit turistům to nejhezčí. Přes největší jezero Kozjak jsme se přepravili parníčkem.

Není divu, že jsme přitom všichni fotili jako diví.

Oběd jsme si dali na zahrádce bufetu Labudovac, kde jsme poseděli spolu s asi deseti dalšími lidmi z naší výpravy. Vepřové kotlety na grilu byly výborné stejně jako pivíčko a cola. Zpět jsme se později vrátili „mašinkou“, což byl mikrobus s přívěsem pro pasažéry.

V půl třetí jsme pak vyrazili autobusem na jih k moři. Po několikahodinovém přejezdu jsme k večeru dorazili do Ivašnjaku, do kempu Sirena***. Pro naši výpravu zbyl ne zrovna nejlepší kamenitý vyprahlý plácek, na němž jsme si postavili stany. Jinak byl ale kemp docela hezký. Pavel s Kájou si zašli ještě na krátkou podvečerní kupačku v moři.

K večeři jsme si udělali těstoviny a pak si ještě povídali u stanu popíjící pívko a víno.

Zde na jihu bylo ještě tepleji. Přes den bylo hodně přes 30°C, a v noci teplota určitě neklesla pod dvacet, takže jsme ani nemuseli zalézat do spacáků.

Středa 29. srpna 2007 (Cetina; Trilj – Blato na Cetini; cca 15 km): Již od samého rána sluníčko pražilo plnou silou. Nasnídali jsme se a při spršce s povděkem kvitovali, že uklízečka uklízela sprchy a záchodky asi tak dvacetkrát denně, takže tam bylo neustále čisto. V devět hodin jsme vyrazili autobusem na řeku Cetinu. Ta byla nejnáročnějším tokem naší dovolené s obtížností odhadovanou na WW II. My si ji proto opravdu vychutnali. Byla to lahůdka se vším všudy.

Při asi hodinové cestě jsme si v autobuse zahráli scrabble. K mostu přes Cetinu (pravděpodobně u Trilju) jsme museli asi posledních dvěstě metrů, kde se silnice stáčela v ostrém spádu, přivěs s lodmi dostrkat, respektive - protože to bylo skopce - dopřidržovat ručně. Autobus by sem zacouvával těžko.

Pak již jsme vypluli. Cetina rychle tekla a zakrátko nás donesla k jezu. Voda se zde valila zakrývající kámen cvakač. Raději jsme jej tedy všichni sjeli v singlu, kdosi se ale cvaknul. A bylo to nakonec jen jedno z osmi nebo dokonce i více prásknutí dnešního dne. Ti co vyplouvali s vestami ledabyle hozenými v lodi si je velice rychle oblékali. Prostě Cetina dokonale prověřila naše umění.

Koryto bylo plné menších, větších i hodně velikých kamenů, mezi nimiž se všemožnými směry prodíral proud. Vody byl dostatek, což byl i důsledek toho, že o kus výš nad místem, kde jsme startovali, byla prý přehrada.

Slalomovali jsme, rychle kmitali pádly, zabírali, kontrovali, přitahovali, ulamovali, dělali závěsy. Vedli své kánoe někdy ideální proudnicí jindy tudy, kam se nás dravý tok nahnal. Ale hlavně jsme si tu nekonečnou peřej užívali, byť některé stupně či celé úseky byly docela obtížné.

Cetina se vinula hlubokým údolím mezi bělavými strmými masívy, její břehy byly porostlé stromy a keři. Voda byla opět průzračně blankytně čistá a teplá, což jsme si vychutnali při dvou dlouhých zastávkách, při nichž jsme se nasvačili, ale také se doslova vyřádili při splouvání řeky na vestách. Kája s mladými Vlačovkami doslova spurtovali proti proudu, aby se mohli znovu a znovu vrhnout do řeky a nechat se nést rychlým proudem vpřed.

Závěr plavby byl už poklidnější, řeka vedla úzkým tunelem mezi křovinami až jsme dojeli do dnešního cíle v Blatu na Cetini.

Do kempu jsme přijeli v půl šesté a ještě se zašli vykoupat do moře. U kempu byla krásná kamínková pláž. Dno klesalo v prudkém spádu dolů, takže několika kroky jsme se ocitli v hloubce, kde jsme si mohli krásně zaplavat v čisté a teplé vodě. Vlnky byly malé a příjemně houpaly.

Večer nás pak čekalo společné posezení v kempovní restauraci, kde nám Slávek objednal u kempaře Milana za 80 kun na osobu monstrózní žranici. Nejprve jsme si naladili žaludky aperitivem, když k výběru bylo několik druhů rakije a sherry. No a pak už nám byly servírovány studené ryby s pečivem, jež následovaly ryby, grilované přímo před našimi zraky, s brambory s cibulí a zelným salátem. Každému tolik kolik snědl a k tomu dostatek vínka červeného nebo bílého. Milan se vždy jen přitočil a se slovy „Chočeš?“ nám naložil další rybu. Kája, který ryby nechtěl, dostal dvě veliké grilované kotlety a několik kebabů.

Slávek a Lád'a zahráli na kytaru, zazpívali jsme si a bylo dobře. V jedenáct však kvůli nočnímu klidu zavřeli. Večer byl dobře rozjetý, takže se nám nechtělo už jít spát. Asi dvacet z nás se proto přesunulo na pláž, kde jsme si zapálili svíčky, popíjelo se vínko, hrálo na kytaru. Do toho šuměly vlny dorážející na břeh, svítli úplněk a hvězdy. A bylo nádherné teplo. Prostě krásná noc.

Pavel a Helča a také Horáček se šli vykoupat. Vydrželi jsme asi do tří a pak šli spát. Někteří však zůstali na pláži a přespali zde.

Čtvrtek 30. srpna 2007 (Omiš): Také ve čtvrtek bylo nádherné počasí. Na tento den jsme měli pohodový odpočinkový program.

Po snídani jsme v devět hodin odjeli autobusem do asi dvacet kilometrů vzdáleného městečka Omiš, kde se mj. vlévá do moře Cetina. Velká skupina vyrazila na výstup k pevnosti Starigrad situované vysoko nad tímto starobylym pirátským městečkem. Nám se ale nechtělo v tom vedru se drápat do kopce, a tak jsme se nejprve prošli centrem města, pochutnali si na „sladoledu“ (zmrzlině) ze „slastičkárny“ (cukrárny) a nakoupili v tržnici ovoce a zeleninu. V přístavu jsme si prohlédli hezkou pirátskou loď a pak již zamířili na písčnou pláž, kde jsme strávili pár hodin. Hezky jsme se vykoupani a vyřídili na matračce v moři, které zde bylo jiné než u našeho kempu. Dno se zde svažovalo opravdu jen pozvolna, takže jsme na hloubku ani nedošli.

Začal trochu foukat vítr, ale stále bylo krásně. Před odjezdem jsme dokoupili ještě pečivo a nápoje. Do kempu jsme se vrátili v půl třetí. K obědu jsme si dali šunkové maso s bramborami a Pavel s Kájou se pak šli znovu koupat do moře. Vlny byly větší, tak se pěkně vyřídili. Na chvíli začalo pršet, což jim ale v moři vůbec nevadilo.

Večer jsme už na pláž nešli, protože to vypadalo na přeháňky. Usadili jsme se tedy v půl desáté jen u stanů, Slávek hrál pohodové písničky, ale hlavně se povídalo především na téma vodácké zájezdy.

Pátek 31. srpna 2007 (Zrmanja; Kaštel Žegarski – kdesi před přehradou v Muškovci; cca 12 km): Od časného rána se mezi našimi stany proháněl silný vítr. Jeho intenzita byla taková, že někteří šťastlivci ve čtyři ráno chytali stany, aby jim neodletěly. Na kamenitém podloží šly kolíky totiž zatlouci velmi špatně a v některých místech či ty tenké nešly vůbec. My měli naštěstí stan uchycen dobře - no pár vichřic už jsme zažili, takže zatloukání kolíků nikdy nepodceňujeme.

Již v osm hodin jsme po sbalení bagáže vyjžděli do severnější Dalmácie, kde nás čekala čarokrásná řeka Zrmanja (neboli Rio Pecos) s jedním z nejpůvabnějších evropských kaňonů.

Po poledni jsme dojeli do ponuré vesničky Kaštel Žegarski. Vlastně to byl jen zbytek vesnice. Domy u řeky byly vypálené a zanechané svému osudu poté co se tudy před nějakými patnácti lety přehnala válka. Tu koneckonců připomínaly i cedule varující před minovými poli, jež jsme v průběhu týdne několikrát spatřili v okolí silnic.

Poselství války i po tolika letech vypovídalo o tom, co se zde asi dělo. Vidět byť jen takovéto náznaky skutečných válečných hrůz bylo mnohem silnější než přímý přenos v televizi. Člověka to přinutilo k zamyšlení. Vše ještě podbarvily potemnělé mraky, které signalizovaly změnu počasí. Slávek raději zjišťoval, zda se neblíží nebezpečná bora, jež by nám v uzavřeném kaňonu mohla udělat velké problémy.

Před jednou jsme vypluli. Nejprve jsme přetáhli jez hned v Kaštelu a pak pokračovali poklidným tokem, který se vnořil do hlubokého vápencového kaňonu. Voda byla skutečně mimořádně čistá s nádhernou smaragdovou barvou. I zde bylo dno nepravidelné. Chvillemi hluboké mnoho metrů a náhle jen dvacet či třicet centimetrů. A pak zase hlubina. Klidnější úseky byly střídány menšími stupínky, které jsme v pohodě splouvali.

Bylo teplo, ale žádné horko. Navíc zpočátku mírný větřík náhle nabral velikou rychlost a hnal se proti nám s takovou silou umocněnou komínovým efektem kaňonu, že i při rychlých silných záběrech pádly jsme jej překonávali jen s velikými obtížemi. Poryvy připomínaly přistání vrtulníku, když se hladina náhle začala čerť hladina, pak to postupovalo proti nám, aby s námi nakonec zacloumala vichřice. Měli jsme co dělat, abychom se přitom necvakli. Naštěstí to nejhorší přešlo a pak již to bylo lepší.

Po druhé hodině jsme přijeli k největší atrakci, již byl dvanáct metrů vysoký vodopád, u nějž jsme loď přenesli po levé straně. Padající voda zde vytvářela duhu, což bylo moc hezké.

Vodopád byl opravdu nádherný. Voda zde spadala dolů mezi hustými travinami, při větším množství hladiny však přepadává dolů po celé šíři řeky.

Pod vodopádem jsme se zdrželi asi hodinu a přitom poobědvali. Minuli jsme se zde s dvojicí pálav, ve kterých jeli také Češi, kteří si dokonce vzali dvě malé děti. Jedno z nich bylo dokonce kojeneček! No počasí tedy neměli zrovna nejlepší na rodinný výlet.

Pokračovali jsme dál a hned kousek pod vodopádem byla jakási velká tůň, jež se vylévala jazykem přímo na pěkný kámen cvakač. Na něm se práskly hned tři lodě a vlastně i Slávek, když to pod průplavem z kajaku fotil - našťastí vodotěsným foťákem.

O kus dál jsme se přiblížili obtížné vodní překážce, již byl asi dva metry vysoký vodopád, který našťastí bylo možné sjet šikmo zleva doprava po svažující se skalní plotně. Ze skály, na kterou jsme vylezli, abychom si to z výšky asi deseti metrů prohlédli, to vypadalo nad naše možnosti, ale Slávek nám s jistotou v hlase vysvětlil, že to vlastně nic není, akorát že nás proud nažene na protější skálu, protože při skluzu po plotně nebudeme moci zabrat a změnit směr kánoí. On tam ale bude stát a pomůže nám lodě natočit do správného směru. V tom mu později pomáhal i Láďa.

Nechali jsme se tedy přesvědčit a postupně - až asi na dvě cvaknutí při splouvání a jedno při nastupování pod vodopádkem - si to sjeli. Předtím jsme ještě museli projet třemi menšími stupínky a především přitom odolat ostrému protivětru, který se opět přihlásil o slovo. To byl problém zejména pro ty, které jejich hácci nechali singlovat.

Nejen tento vodopád ale vůbec všechny dnešní překážky si vychutnával především Kája, jehož Pavel nechal stejně jako první den na Mrežnici jet na zadáku.

Pak jsme ještě po pravé straně přetáhli čtyřmetrový vodopád, který si skočili pouze Slávek a Věra v kajacích. To jsme se ale již přiblížili k cíli naší cesty. V posledních metrech plavby se na nás shůry spustil vydatný lijavec. Co naplat, museli jsme ještě naložit lodě, což později Sláva komentoval: „To byly nejrychleji naložené lodě, co jsem kdy zažil.“

Jakmile bylo vše hotovo a my provizorně převlečení, opět vysvitlo sluníčko a bylo zase hezky. Autobusem jsme pak přejezili k moři do kempu v Seline v oblasti pohoří Velebit.

Postavili jsme si stany pár metrů od moře, k večeri si uvařili vepřové plátky s rýží a pak se pokochali úchvatným panoramatem slunce zapadajícího do moře.

Večer bylo chladněji, sedělo se mezi stany u svíček a povídalo, ne však moc dlouho.

Sobota 1. září 2007 (Paklenica): Ještě za tmy ráno vyrazila asi dvanáctičlenná skupina na náročný výstup kaňonem Paklenice na Aniča Kuk (712 m). Začátek rozhodně neměli moc vábný, protože v tu chvíli pršelo. Později se našťastí udělalo zase hezky. Svého cíle nakonec úspěšně dosáhli a odměnou jim byl neopakovatelný výhled na pohoří Velebit na jedné straně a moře na druhé.

My stejně jako zbytek výpravy jsme usoudili, že to není nic pro nás drápat se v tom vedru po skalách, takže jsme si udělali jen menší ani ne tříhodinovou procházku po kamenitých stezkách vedoucích po okolních svazích. Natrhali si přitom mandle ze stromu, nakoupili suvenýry a v malé zahradní restauraci utratili poslední kupy za fast food (hamburger, hot-dog, frity). Bylo vidět, že již skončila sezóna, protože když jsme si chtěli koupit zmrzlinu, tak všechny vaničky v mrazícím zařízení byly až na jednu prázdné. Takže jsme si dali čokoládovou ... a čokoládovou.

Před odjezdem jsme se ještě pěkně vykoupali v moři a pak v pět hodin zamávali moři a vyrazili na cestu domů.

Neděle 2. září 2007 (návrát do Prahy): Jízda do Česka byla dlouhá a únavná. Dost jsme se také zdrželi v kolonách na dálnici a na Chorvatsko - Slovinské hranici. Pak jsme již

pokračovali přes Rakousko domů, abychom dopoledne dorazili do Prahy. To již nastal čas rozloučení se s ostatními s přáním shledání zase na nějaké takovéto pěkné vodácké akci.